

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka, soudkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudce JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. JUDr. Pavlou Plašilovou, advokátkou se sídlem Jakubská 1, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 30. 6. 2011, č. j. 8217/11-1102-709598, a č. j. 8216/11-1102-709598, ve věcech daně z příjmů fyzických osob, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2013, č. j. 30 Af 139/2011 – 104,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zrušena rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 30. 6. 2011, č. j. 8217/11-1102-709598, a č. j. 8216/11-1102-709598.

Nejvyšší správní soud shledal, že předmětná kasační stížnost nesplňuje veškeré náležitosti podle § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť neobsahuje žádné konkrétní důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto usnesením ze dne 25. 10. 2013, č. j. 9 Afs 95/2013 – 10, stěžovatele vyzval k doplnění kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce tak, aby bylo zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně. Současně jej poučil o tom, že neodstraní-li nedostatky kasační stížnosti, bude tato podle § 37 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., odmítnuta.

Výzva byla stěžovateli doručena dne 29. 10. 2013, ten však zůstal nečinný a ve stanovené lhůtě, která marně uplynula dnem 29. 11. 2013, kasační stížnost nedoplnil. Uvedená lhůta je lhůtou zákonnou a může být prodloužena toliko na včasnou žádost stěžovatele (srov. § 106 odst. 3 s. ř. s.); takovou žádost stěžovatel nepodal.

Dne 3. 12. 2013 bylo Nejvyššímu správnímu soudu osobně doručeno podání, jímž stěžovatel kasační stížnost doplnil o potřebné náležitosti s tvrzením, že tak činí „*ve stanovené lhůtě*“, a to ačkoli v něm potvrdil, že usnesení vyzývající jej k odstranění vad kasační stížnosti mu bylo doručeno již 29. 10. 2013. Je však zjevné, že k doplnění kasační stížnosti došlo opožděně.

Pochybení stěžovatele nelze přehlédnout či prominout, neboť opačný postup byl by rozporný se zákonnými ustanoveními s. ř. s., z nichž mimo jiné plyne, že včas uplatněnými kasačními důvody je Nejvyšší správní soud vázán; jejich absence nenapravená postupem, který

s. ř. s. předpokládá, brání pokračování v řízení o kasační stížnosti, čehož důsledkem je její odmítnutí (srovnej náleží Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2006, sp. zn. I. ÚS 138/06).

K opožděnému podání stěžovatele přitom přihlížet nelze také i proto, že by tím byla nastolena právní nejistota ve vztazích účastníků řízení spojená s narušením jejich v řízení rovných procesních práv; žalobce právem může a musí očekávat, že nevčasné plnění procesních povinností stěžovatele bude mít i pro něho zákonem předvídané důsledky bez ohledu na to, že jde o správní (státní) orgán.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu